

ÖLÜM BİLEZİKLERİ

**Hakan Tunga Kalkan
2014**

BÖLÜM SIFIR

Hayatım boyunca günlük tutmadım. Bu deftere yazmaya başlamamın da sebebi günlük tutmak değil. Biraz oyalanmak, biraz da kafamdaki karmaşık düşünceleri toparlamak. En azından kafamdaki düşüncelerin karışık olduğunun farkındayım. Belki bugünden sonra yazmam bile. Zaten bu ortamda yazmak bile zor. Yazmak için herkesin yatmasını beklemem gerekti. Beni yazarken görseler herkes mutlaka başımda toplanırdı.

Daha birkaç cümle yazdım ama karşımda birisi varmış gibi hissetmeye başladım. O karşımdaki kişiye bir isim vermeliyim. Kısaca 'Yabancı' diyeceğim. İçimde daima bir boşluk duygusu oluşturan Yabancı, sana da "Merhaba!" Hayatıma yol çizen Yabancı. Beni benden saklayan Yabancı. Her sabah uyandığım da kafamın içini karıştıran Yabancı. Benim 'yabancı' dediğim duygu başkaları için 'dost' olabilir mi? Her güne neşeli başlayan ve tüm gün boyunca etrafına enerji saçan insanların içlerinde sakladıkları bir dost mu var? Bu dost onların içerisinde boşluk bırakmıyor ve yaşanması gereken hayat süreçlerini çalar saat gibi onlara hatırlatıyor mu? Ben yine de içimdeki Yabancı'dan memnunum. 'Dost'un yeni dostlar getirmediğini öğreneli çok oldu. Yabancı boşluğun tercümanı gibi. Boşluk olarak isimlendirdiğim hissin beni hayata karşı canlı tuttuğunu biliyorum. Tek kötü yanı boşluğun dolduğu anlardan sonrası oluyor. Yeniden arayışa başlıyorsun. Her seferinde sonunu bilmene rağmen ümitleniyorsun. Bitiş çizgisinin sonunda seni bekleyen kocaman bir duvar var gibi.

Mantıklı şeyler yazmadığımın farkındayım. Askerlik bana göre değilmiş. Fazla belli kurallar var. Fazla aynı insanlardan var. Bu kadar fazlalık geriye dolmayan bir boşluk bırakıyor. Burada şu an geçici de olsa içimdeki boşluğu dolduracak bir olay yaşamam mümkün değil. Yabancı'nın yüzü gülüyordur. O karışıklığı ve kocaman boşlukları sever. Adı üzerinde; Yabancı. Yabancı kalmak onun işi. Beni bu kadar iyi tanımısına rağmen hep Yabancı olmayı tercih ediyor. Yabancı'nın benden başka bir hayatı olmadığına eminim. Başka bir hayatı olsaydı her an onun hayatıma müdahale edebileceğini hissetmezdim.

Demek aklımdakilerin yazılı hali böyle oluyormuş. Yine ben "buyum işte" diyemiyorum. Bu kadar karmaşık olmamalı hayat. Tek yaptığın sabah kalkmak ve yatana kadar da bilemedin on altı saat boyunca yaşama eylemini gerçekleştirmek. Buna 'bir günü yaşamak' deniliyor. İnsanların tek ortak noktası 'günü yaşamak' olmalı. Bunu yaparken de bulunduğun yer ve sosyal statü gibi kavramlar herkesi farklılaştırıyor. Bundan daha fazlası olmalı. Ne yapmak istediğin ve buna ulaşmak için ne yaptığın gibi. Sanırım ben yapmak istediklerim konusunda sıradan bir yaratıcılığa sahibim. Hayatı acımasız eleştirirken fazlasıyla da onun getirdiği kurallara uyuyorum.

Bugünlük son olarak gündüz aklıma gelen dördlüğü unutmadan yazayım:

Günlerin geçişi miydi beni korkutan?
Yoksa geçmek bilmeyen günler mi?
Ama artık bunun ne önemi var.
Yalnızlığında bile o eski mutluluğu bulamadıktan sonra...

Son bir cümlem daha var: Zaman; bir ileri, bir geri akmayı bıraksın artık!

BİRİNCİ BÖLÜM

Artık uyumak diye bir kavram hayatımda kalmadı. Evet, gözlerimin kapalı olduğu kısa süreli anlar oluyor. Ancak buna uyumak denilemez. Gözlerimin kapalı olduğu anlarda hep bir sonraki talimatın ne zaman geleceği sorusu beynimi kemiriyor. Kolumdaki lanet olasıca bilezikten o iğrenç mekanik ses her an duyulabilir. Bugün bilezik henüz aktif olmadı. Günlük yaşam yok olduğu için zaman algım kayboldu. Keşke mekanik bir saatim olsaydı. İlk başlarda not alarak zamanı kendim takip etmeye çalışmıştım. Bu durum tahmininizden gerçekten çok daha zor oluyor. Ölümle burun buruna yaşamak zamanın önemini ortadan kaldırıyor. Tek gerçek yaşamak oluyor.

"Acaba anons şimdi başlar mı?"

Bazen "Delirdim mi?" diye düşünüyorum ama içimden kendimi savunmak bile gelmiyor. Zihin sağlığımın yerinde olmamasını ben delilik olarak görmüyorum. Buna daha çok 'ruhsal çöküş' denilebilir. Yaklaşık üç aydır her gün insanlar ölüyor. Daha doğrusu bilmediğiniz bir güç tarafından öldürülüyor. En kötüsü ise sizin de anons yapıldıktan on saniye sonra ölebilecek olmanız. Ölmemeniz sadece geriye sizden daha azınızı bırakıyor. Sanırım belli bir noktadan sonra azalma duruyor ve 'öz'ünüzle baş başa kalıyorsunuz.

Zaman için tek gösterge güneşin doğuşu ve batışı. Kapalı havalarda bile güneş doğuyor ve batıyor. Yarın hiç bu kadar önemli olmamıştı. Yarının olmama riskinin insanları hayvanlaştırdığının farkına varalı çok zaman oldu. Artık kendimle konuşmaktan sıkıldım. Aylardır diyaloglar sadece kendi söylediklerimden ibaret. Aklımı toparlayamıyorum. Üç ay önce nasıl birisiydim? Cevabı önemsiz bir soru. Etrafınızda başka insanlar olmayınca nasıl birisi olduğunuzun da önemi kalmıyor. Sanırım en son bir ay önce kendim dışında birisiyle konuşmuştum. Ne hakkında konuştuğumuzu da hatırlamıyorum.

Beni dışarıdan gören birisi gözlerim açık uyuduğumu zanneder. Oturduğum kanepede başımı iki ellimin arasına sıkıştırmış, dirseklerim bacaklarımdan ayrılmayacak gibi sabitlenmişti. Uzun zamandır tıraş olmamama rağmen birbirine girmiş saçlarım ve sakallarım bakımlı gözüküyordu. Beklenmedik bir anda hareketsizliğimi rahatsız etmeyecek bir şekilde elimi ağzıma götürdüm. Susadım. Evde aylarca yetecek kadar su var. Evin bir odasında su dolu şişelerden başka bir şey yok. Şehir suyu kesilmeden önce herkes gibi ben de su depolamıştım. Yemek yemenin ne demek olduğunu unuttum. Bilezik vücudun temel ihtiyaçlarını havayla gerçekleştirdiği transferle karşılıyor. Daha doğrusu bir nevi fotosentez yapıyor. Aynı zamanda açlık hissi de yaşamıyorsunuz. Resmen bitkiye dönüştüm. Bu durum yine de zayıflamamanızın önüne geçemiyor. Zayıflamamak için konserve stoğumdan yararlanıyorum ama bitmemesi için bir konserveyi iki günde bitiriyorum. Esasında bir konserveyi dört günde de bitirebilirim. Bunu yapamamamın tek sebebi buzdolabının çalışmaması. Konserveler açıkta en fazla iki gün dayanıyor. Hava soğuk olmasa muhtemelen iki gün bile dayanmazlar. Bu durum herkeste aynı. Sadece buzdolapları değil, tüm elektronik devresi olan cihazlar bu bileziklerden sonra çalışmamaya başladı.

Halen kendi evimde yaşamaya devam edebildiğim için kendimi şanslı sayıyorum. Başka evlere taşınmak zorunda kalanlar oldu. Evlerine zorla girilenlerin mecburen kendilerine yeni evler bulmaları gerekti. Evlerine neden mi zorla giriliyordu? İhtiyaçlar için! Yemek ve seks gibi. Bu şekilde evsizler ilk kez ev sahibi de olabilmişlerdi. Bazıları ise hayallerinin evinde yaşama şansını geri tepmek istememişti. Benim evim sıradan beş katlı bir apartmanın en üst katında bir daire olduğu için talep görmemişti. İki sene önce hırsız girdikten sonra da dairenin kapısını kale gibi bir kapıyla değiştirmiş olmamın da şimdi faydasını görüyordum. Bazen kapının dışından tıkırtılar geliyor. Kapıyı açmayı deniyorlar ama bunun zaman alacağını anlayınca hiç vakit kaybetmeden başka

dairelere yönleniyorlar.

Düşüncelerin nerede başlayıp, bittiğinin belirsizliğine alışmıştım. Az önce ağızıma götürdüğüm elim birden yüzümde dolaşmaya başladı. Bilinçaltında kendimi hissetmeye çalışıyor gibiyim. Bu esasında kendi yalnızlığımı bana daha çok hatırlatıyor. Şimdi de pişman olmuş gibi bu sefer de ellerim saçlarımın arasına giriyor. Defalarca ellerimle saçlarımı arkaya tarar gibi hareket ettiriyorum. Bu hareketi yaparken bir yandan da yere dökülen saçlarımı seyrederiyorum.

Evimin halen düzenli olduğunu söylemeliyim. Yaşananlara rağmen evimin düzenli olması beni rahatlatıyor. Gün içerisinde bazen saatlerce film koleksiyonuma bakıyorum ama elektrik olmadığı için sadece bakınmakla yetiniyorum. Kendimi oyalamak için sorular buluyorum. "Bir film seyretme şansım olsa hangi filmi seyrederdim?" gibi çok önemli soruları kendime yöneltip, sonra da saatlerce cevabı üzerine kendi kendime tartışıyorum. Bülbülü Öldürmek, 12 Kızgın Adam, Ucuz Roman, Yasak Bölge 9, Maç Sayısı, Beyaz Diktatör, Parkta Gezinti ve daha onlarca film o tek film olmak için beni ikna etmeye çalışıyorlar.

Yavaşça oturduğum kanepeden doğruldum, sanki yerçekimi kat ve kat artmışçasına ayağa kalktım ve pencereye doğru ilerledim. Dışarıya bakacak olmamın belli bir sebebi yoktu. Bu daha çok refleks gibi bir davranıştı. Sokakta rüzgârla beraber uçuşan torbalar dışında hareket yoktu. Oturduğum bina sokağın başında olduğu için nispeten geniş bir görüş açısı vardı. Perdenin yaklaşık bir parmak kadar olan aralığından dışarıya bakmaya devam ettim. Dışarıda olup bitenden sadece bu sayede haberim oluyordu. Birazdan hava kararmaya başlayacaktı. Ölüm korkusu olanlar evlerinin pencere görmeyen odalarında mumlarını yakıyorlardı. Işık demek hayat demektir. Hayat demek av demektir. Av olmak istemeyenler varlıklarını belli etmemek için çabalarlarken avcılar ise kafalarına estiği gibi davranıyorlardı. Her geçen gün sokakta birilerini görmek zorlaşıyor. Acaba avcılar da av olmaya mı başlıyorlar? Yoksa geçen süre içerisinde yaşanan ölümlerin mi etkisiydi bu?

Bulduğum yerden hayatın ne kadarını görebiliyordum? Birkaç kilometre uzakta veya başka bir ülkede durum farklı mıydı? Son bir aydır evden dışarı çıkmamıştım, benim için hayat şu an gördüklerimden ibaretti ve gördüklerim iyiye gidiş olmadığını gösteriyordu. Bu lanet olasıca bilezikten kurtulmayı başarabilen olabilmiş miydi? Deneyen çok oldu ama sonları bileziğin infilak etmesiyle neticelendi. İki gündür kaldırımdan geçen tek insan görmedim. Son gördüğüm kişinin sonu da iyi olmamıştı. Üstü başı dökülen, kırklarında sakallı bir adam sağa sola bakınarak yürüyordu. Muhtemelen halen bir şeyler alabileceği bir dükkân arıyordu veya yeni bir yaşam kurabileceği yeni bir ev. Kurt Russel'in kaçamayanı gibiydi. Daha sonra teneke sesleri gelmeye başladı ve ses gittikçe arttı. Sanki dev konserve kutusu yolda yuvarlanıyordu. Bu ses 'çek-çek çetesi'ne aitti.

Teknolojinin var olmadığı bu yeni hayat düzeninde ulaşım için uzak doğuda yüzyıllardır kullanılan ulaşım aracı çözüm oldu. İki kişilik koltuğu olan üstü kapalı bisikletler ortaya çıktı. Sadece bu bisikletten yapmak için hurdacıların depoları talan edildi. Böylece herkesin kendi kurallarını koyduğu yeni hayat düzeni içerisinde çek-çek kullanan bir çete de insanlara musallat oldu. Sesi fark eden çakma Kurt Russel'in koşmaya başlaması muhtemelen çek-çekçilerin iştahlarını daha da çok kabartmıştı. Av ne kadar direnç gösterirse, avcının zaferi daha anlamlı oluyordu. Av daha on beş-yirmi metre koşabilmişti ki çek-çek ulaşabileceği son hızda avına çarptı. Hemen iki avcı çek-çekten indiler ve bilincini kaybetmiş avlarını kollarından tutup, çek-çekte doğru sürüklemeye başladılar. Pedalları çevirmeye başladıktan birkaç saniye sonra görüş alanımdan çıktılar ve yuvarlanan teneke sesi de yavaşça yerini rüzgârın sessizliğine bıraktı. Pencereden uzaklaştım ve evdeki iki odadan dışarıya bakan penceresi olmayana geçtim. Kış gelmişti ve kuru bir soğuk vardı. Tek eksiği kar yağmamasıydı.

Odada en az elli mum vardı. Su kadar mum stoğu da hayati önem kazanmıştı.

Odanın içerisini çevreleyen mumların bazıları neredeyse bitmişti. Yenilemem gereken mumları saydım ve odadaki dolabın altındaki kutulara doğru yöneldim. Altı tane mum aldım, biten mumların yerlerine koymaya başladım. Bu işlemi yaparken zevk alıyormuş gibi hiç acele etmiyordum. Bu gibi günlük işler zamanın geçmesine yardımcı oluyordu. Önce biten mumların kalıntılarını altlarındaki tabaktan kazınacaktı. Odada atıkları biriktirdiğim bir kova vardı. İlk temizlenecek tabağı aldım ve çakımı cebimden çıkardım. Kovayı önüme çektim ve oturduğum yerde tabağı kazımaya başladım. Kazıma işini uzatmak için mum kalıntılarına şekiller veriyordum. Bu ilk tabaktaki kalıntı pek ümit vaat etmiyordu. Kalıntıları şekillendirirken kendimi psikolog karşısında gösterilen kartların neye benzediğini söyleyen hastalara benzetiyordum. İlk tabaktaki kalıntılar bana çağrışım yapmadı. Belki de muhteşem bir görsel vardı ama ben mi göremedim? Olsa olsa arabanın camındaki kuş pisliği olabilirdi. Belirgin bir dairenin etrafından çıkan oklar gibi mum dağılmıştı. Araba camını temizledim sayılır. Bakalım ikinci tabakta ne var? Hımmm, bu kalıntıda potansiyel var. Sanki küçük bir çocuk elindeki uçurtmayı havada sürüklüyor. Birkaç çakı darbesiyle çocuğu ve uçurtmayı daha belirgin yapabilirim.

Ve gelmesi istenmeyen kaçınılmaz an geldi. Bilezik alarma benzer bir ses çıkarmaya başladı. Yüksek bir ses çıkarmıyordu. En fazla birkaç metre uzaktan duyulabilecek kadardı. İstifimi bozmadan oturmaya devam ettim, kurtulmak için yapacağım ne olabilirdi ki? Alarm başlayınca içimden saymaya başladım: "Bir bin bir, iki bin bir, üç bin bir..." Saymamın amacı bitişini anlamak için değildi, bu benim rahatlatma yöntemimdi. On saniyenin sonunda alarm kesildi. Bugün için de sıramı savmıştım. Soğukkanlı kalmış gibi gözükssem de soğuğa rağmen alnımdan aşağıya akan ter damlaları içimdeki korkuyu belli ediyordu. Ellerimdekileri kenara bıraktım ve iki elimle yüzümü sıvazladım, derin bir nefes aldım. Kaldığım yerden işime devam ettim, sırayla altı tabak daha temizledim. Verimli bir temizleme işlemi olmamıştı. Şekiller fazla çağrışım yapamamıştı. Yoksa hayal gücüm mü yok oluyordu? Sonra psikoloğun karşısındaki hasta olduğumu hatırladım. Verdiğim cevaplar sonrasında psikoloğun teşhisi daha gözlem altında kalmam yönünde olurdu. Hasta kendisini saklıyordu, kişiliğini yorumlamak henüz mümkün değildi. Yarınki seansta görüşmek üzere psikologla vedalaştım. Yeni mumları önce tabakalara sonra da yerlerine koydum. Mum kalıntılarının olduğu kovaya baktığımda yeni mum yapmak için yeteri kadar artık birikmediğini gördüm. Mumları yakmaya başladım. Bu kadar çok mum olmasının sebebi aydınlanmaktan çok odanın ısınması içindi. Tüm mumları yaktıktan sonra tam yatağa uzanacaktım ki yerdeki gölgem dikkatimi çekti. Simsiyahtı. Zaten daha farklı olması beklenemezdi ama bana garip gelmişti. İçimdeki sıkıntı ve umutsuzluğun resmi yerde duruyordu.

Yatağa uzanalı daha bir saat geçmemişti ki hep aynı şeyi düşünüyordum. Acaba dışarı çıksam mı? Bir aydır değişen ne olabilir? Daha çok vahşet ve kötülükten başka. Dışarı çıkmamın bir anlamı olmalı. Bilezik sebebiyle insanlar birbirleriyle kapalı ortamlarda bulunmamayı tercih ediyorlar. Birisi diğerinin azraili olabilirdi. Açık alanlarda anons sonrası insanların birbirlerinden uzaklaşmaları için gerekli alan ve zaman vardı ama dışarı açık hapisane gibi tüm suçluları barındırıyordu. Gördüğü bazı insanları hatırladı. O kadar havaya girmişlerdi ki yüzlerinde Jason, Freddy, Testere, Çılgılık ve Pecer maskeleriyle dolanıyorlardı. Cadılar Bayramı'nın Kötüler Bayramı versiyonu gibiydi etraf. Olaylar başlamadan önce bu furya başlasaydı, muhtemelen köşe başları bu maskelerden satan seyyar satıcılarla dolup taşardı. Dışarıda tehlikenin nereden geleceğini de öngörmek kolay değildi. Belki bundan otuz sene öncesine kadar olduğu gibi ateşli silahlar kullanılıyor olsaydı tehlike ses verebilirdi. Teknoloji istemeden de olsa bu sefer işe yaramıştı. Tüm silahların elektronik olması sebebiyle üç aydır silahlar

kullanılamıyordu. Ateşli silahlar yok denecek kadar az insanda vardı ve onların da çoğunun cephaneleri tükenmişti. Bu durum ortaya daha fazla kan çıkarmıştı. Silahların yerine kesici aletler, sopalar ve yumruklar devreye girmişti. Kötülük daha fazla acı çektiriyordu.

Başucumda duran kalem ve ajandaya baktım. Kalem ve ajanda bana son doğum günümde çalıştığım şirketteki arkadaşlarım tarafından hediye edilmişti. Pahalı bir setti. Muhtemelen şirkettekiler ne alacaklarına karar verememişler ve hediye seçme işine de fazla zaman ayırmak istememişlerdi. Şirketin arka sokağında bulunan pasajdaki havalı kırtasiyeye gidip pahalı bir hediye almak onlar için en mantıklı çözüm olmuştu. Öğrencilerin değil, iş hayatında çalışanların alışveriş yaptıkları bir kırtasiye dükkânıydı. Satılan ürünlerin fonksiyonlarından daha ziyade üzerinde yazan markanın ne olduğunun önemli olduğu bir dükkândı. Esasında ben de bir kez oraya hediye almak için gitmiştim. Akşamları katıldığım kursta tanıştığım Dilek için. Boğuk bir ses tonuyla “Sarı saçların bu kadar çok yakıştığı bir kadını çok az görmüştüm” dedim. Kısık gözleri ise sanki duygularını saklaması için bir kamuflejdi. Üç ay süren kurs sona erdikten sonra sadece telefonda iki kez konuşmuştuk. İkisinde de arayan Dilek değildi. Kursta öğrendiğimiz grafik tasarım tekniklerinin iş hayatında ne kadar faydalı olduğunu konuşmak bahanesiyle aramıştım. Bir türlü “Buluşalım mı?” diyememiştim. Acaba Dilek yaşıyor mu? Yaşıyorsa onun da başucunda benim ona aldığım kalem-ajanda seti duruyor mudur? Bu soruya cevap veremeyeceğim, cevaplamak istemiyorum. Daha fazla bu konuyu düşünmemeliydim. Cevabı belli olmayan soruları çoğaltmaya gerek yoktu.

Nasıl oldu da fark etmedim? Bugün ilk kez bir günü sigara içmeden tamamlayacaktım! Yeni hayatın bana getirdiği tek artı bu oldu. On sekiz yaşından beri her gün sigara içiyordum. Şimdi ise sigara stoğunu tasarruflu kullanmak için az içmeye çalışıyordum. Dün üç tane sigara içtim ve bu benim yeni rekorumdu. Bugün ise yeni bir rekor gelmek üzereydi. O an gözlerim ajandanın yanında duran sigara paketine takıldı. Kimseye bir şey ispatlamak zorunda değildim. Paketin içerisinde üç dal sigara kalmıştı. Bir tanesini aldım ve içmek için mumların yanına doğru yürüdüm.

“Bugünü de sigarasız kapatamadım.”

İlk nefesimi derin derin çektim. Neredeyse tek nefeste sigarayı bitirebilirdim. Anılarımı hatırlamak istiyordum. Bir daha geri gelemeyecek mutlu anıları düşünmenin mutluluk vermediği günler yaşanıyordu. Acı dolu anıları ise asla düşünmeyi sevmemiştim. İlk sigara içtiğim günü hatırladım.

“Çağatay’ı dinlemeliydim.”

Lise bitmişti ve yazın İstanbul’dan henüz ayrılamamıştım. Serinlemek için en iyi çözüm otellerin havuzlarıydı. Akşamları basketbol oynarken tanıştığım Çağatay’la havuzlara gitmeye başlamıştık. Çağatay benden iki yaş büyüktü ve o yaşlarda iki yaş fark birisinin size çok iyi abilik yapmasına yetiyordu. O güne kadar hiç sigara içmemiştim. Havuz kalabalıktı, serinlemek için havuza girip çıktıktan sonra şezlonglarımıza uzandık. Güneş gözlüklerimizi de takıp, etrafı fütursuzca seyrediyorduk. Görüş açımızdaki kızların her biri hakkında yorumlar yapıyorduk. Bazen bir cümleyle bazen de dakikalarca süren yorumlar. Tam bu rutine başlamıştık ki Çağatay eline sigara paketini aldı. Sebebini asla anlayamadığım bir şekilde “Bana da bir tane verir misin?” dedim. Çağatay şaşırmişti. “Sen sigara içmezsin ki. Hatta nefret edersin?” demesi çok doğaldı. “Denemekten ne çıkar? Hiçbirimiz sonsuza kadar yaşamayacağız. Öldüğümde sigara da içmişim derim” sözlerim sonrasında Çağatay’ın gözlerindeki şaşkınlığı unutamıyorum. Gözlerini benden ayırmadan paketten benim için de bir sigara çıkardı. Bana yavaşça uzattı ve “Başladın mı devamı gelir” dedi. Evet, kelimesi kelimesine tam olarak bunları söylemişti. Sigarayı yaktım ve içmeye başladım. Çok güzeldi. Başımda bir rahatlama oldu. Havuzdan ayrılana kadar başka sigara içmedim ama eve doğru giderken markete uğradım ve bir paket sigara satın aldım. O günden sonra her gün en

az bir paket sigara satın aldım. Çağatay haklıydı: Başladın mı devamı geliyordu.

Son bir nefes daha çekmek istedim. Olmadı. Sigarayı izmaritime kadar sömürmüştüm. Bu anı düşünmek istediğim tarzda bir anıydı. Ne mutluluk ne de acı veriyordu. Yatağıma geçtim ve oturmak ile yatmak arasında bir pozisyonda uzandım, ajandayı elime aldım. Geçen üç ay içerisinde ajandanın sadece sekiz sayfasını kullanmışım. O sayfalara da anlamlı şeyler yazmamışım. Daha çok toplantılarda önünüzdeki kâğıdın karalanması gibi doldurmuşum sayfaları. Boş bir sayfa bıraktım ve yeni boş sayfanın konusu belli oldu: “Dışarı çıksam mı?” Dışarı çıkmak için kendimi ikna etmek istiyordum. Sayfanın ortasına yukarıdan aşağıya bir çizgi çektim. Sol tarafın başına artı işareti, sağ tarafın başına da eksi işareti koydum. Bir türlü sevemediğim iş hayatının en basit değerlendirme metodunu kendim için uyguluyordum. Bunu fark ettiğimde yüzümde gülümseme oluştuğunu hissettim. En azından gülümsüyor gözüktüğümü düşündüm. Oysaki yüzümde hareket eden tek kas grubu bile olmamıştı.

Elim hep eksilerin yazılacağı alana giderken kafamın içerisinde aralıksız cümleler geçiyordu. Çoğu birbirinin benzeri cümlelerdi ve ana teması ölümdü. Sonunda direnmeyi bıraktım ve sağ tarafa ilk olarak büyük harflerle ‘ÖLÜM’ yazdım. Ölümden korkmanın doğal olduğu konusunda kendimi ikna ettim. Kalem ağzıma götürdüm ve yeniden ne yazacağımı düşünmeye başladım ama yazdığım ilk kelime sonrasında kafamın içerisinde bir boşluk oluştu. Sanki ölümden başka düşündüğüm başka bir şey yokmuş gibi. İlginç olan ise daima ölüm hakkında saplantılarımın olmadığına inanan birisi olmamdı. Kafamın içinde oluşan uyuşukluk hissi hoşuma gitti. Birkaç saniye sonra artık sayfanın sol tarafına geçmem gerektiğine karar verdim. Dışarıdan istediğim ne olabilirdi? Görebileceğim bir akrabam yoktu. Annemi ve babamı dört sene önce geçirdikleri kaza sonrasında kaybetmişim. Kardeşim yoktu. Yakın akrabalarım da başka şehirlerde yaşadığı için senede en fazla bir kez haber alıyordum. Geriye dostlar kalıyordu ki onlar için ne kadar risk alınmalıydı?

Sol tarafa mutlaka yazacak bir şeyim olmalıydı. Ölümden korkmamın tek sebebi yaşayabilmek miydi? Bu kadar basit olabilir miydi? Düşüncelerimin karıştığını hissettim, durakladım ve derin derin nefes almaya başladım. Daha gerçekçi düşünmem gerekiyordu. Yaşamam için neye ihtiyacım vardı? Evdeki erzak yeterliydi. Su, mum, konserve, sigara... Birden gözlerimin önünde bir yüz belirdi. En son bir sene önce gördüğüm bir yüz. Siyah düz uzun saçların altından fırlayacakmış gibi bakan iri gülen gözleri ve onların da altında kalın dudaklarıyla Elif’di. Bir ilişkinin bitmesi için önce başlaması gerekirdi. Ve Elif’le gerçekten bitirdiğimiz bir ilişki vardı. İki sene önce askerden döndükten sonra kendime dinlenmek için birkaç ay ayırmıştım. Dinlenmek yerine daha çok yorulacağım birkaç ay. Her gün kendimi başka bir mekânda başka arkadaşlarımla buluyordum. Artık kendime ayırdığım sürenin son günleriydi. Ziya’yla bir ev partisindeydik. Evdekilerin neredeyse hiçbirini tanı mıyorduk, oraya neden gittiğimizi de hatırlamıyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde ev artık oradakiler için cazip gelmemeye başlayınca bir anda kendimizi Maslak’da bir discoda bulduk. İçerisi çok kalabalıktı. Her an hareket halinde en az bin kişinin bulunduğu mekânda müzik sesinden konuşulamıyordum. Bana söylenenlere kafamı bazen sağa sola bazen de yukarı aşağı sallayarak rastgele karşılıklar veriyordum, söylenenlerden bir kelime bile duymadan. Bu ortam beni iyice sıkınca soluğu barda aldım. Müşteriler rahat sipariş versinler diye müzik bar tarafında daha azdı.

İşte Elif’i ilk orada gördüm, barın arkasında siparişleri alırken. Sıra bana geldiğinde sadece gözlerinin içerisine bakıyordum. Elif’in ilk baştaki ‘hoş geldiniz’ gülümsemesi benim gözlerimle buluşunca gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Kısa bir sessizlikten sonra ben de gülümseyerek “Görüşmemiz mümkün mü?” dedim. Duraksadı ve “Evet” dedi. Bu anın heyecanını daha çok yaşamak için hemen oradan ayrılmak istiyordum. Adını sorup telefonunu aldım ve “Yarın arayacağım” deyip bardan

uzaklaşmaya başladım. Daha on metre gitmemiştim ki dayanamadım ve kafamı bara doğru geri çevirdim. Gözlerimiz yine buluştu ve yine o gülümse yüzlerimizdeki yerini aldı. Kafamı yeniden geri çevirip, yürümeye devam ederken gözümün önünde halen o bakışı duruyordu. İstedğim anlamı yüklemeye yetecek kadar güzel bir bakıştı. Ziya'nın yanına geri döndüm, Ziya'yla sık sık yaşadığımız kısa ve öz konuşmalardan birisini yapmak üzere.

“Ziya, ben eve gidiyorum.”

“Daha yeni geldik be, Murat.”

“Boş ver. Yarın seni ararım” dedim ve discodan çıkıp bir taksiye binip hemen eve gittim. Eve vardığımda saat üç olmuştu. Saat altıya kadar oturdum. Üst üste sigara içip müzik dinledim. İçki içmiyordum, Elif'in yüzünü unutmaktan korkuyordum. Doğan güneşin canlılığına ilk kez kayıtsız kalıyordum. İçimdeki heyecan beni mutlu ediyordu. Daha önce de bu duyguyu hissetmişim ve böyle hissetmeyi seviyordum. Duygunun anlam kazanması için tek gereken bir 'başlangıç' olmasıydı. Bunun için de Elif'i saat kaçta arayacağımı düşünmeye başladım. Defalarca kurduğum hayaller sonrasında gece uyurken rüya bile görmedim. Hayallerimi tüketmekten mi korkuyordum? Keşke her sabahım o günün sabahı gibi olsaydı. Ve daha sonraki on ay boyunca yaşayacağım sabahlar gibi. Öğleden sonra saat üç gibi Elif'i aradım, telefonu dört kez çaldı ve açıldı. Akşam Taksim'de buluştuk ve ilk yemeğimizi yedik. Daha doğrusu konuşmaktan yemek yemeğe vakit kalmamıştı. Günün bitmesini istemiyordum. Bitecek olsa da tek tesellim bizi yeni bir günün bekliyor olmasıydı. Sonraki günler buluşmalarımızla geçerken ben ise bir yandan iş sorununu çözmeye çalışıyordum. Onun da durumu farklı değildi. Yeni mezun olmuştu ve iş arıyordu. Abisiyle oturuyorlardı ve part-time olarak barda çalışıyordu. Üç ay sonra ikimiz de iş bulmuştuk ve bu durum 'sorumluluk' dolu 'özgürlük' düşmanı günleri de beraberinde getirmişti.

En kötüsü nedir, bilir misiniz? Bittiğini fark etmenize rağmen halen takındığınız rolleri devam ettirmeniz. Altı ay sonra onun için ben bitmişim. Yalnızlığın diğer adıydı beraberliğimiz. Bana olan bakışlarında bardaki bir müşterinin değerini bile bulamıyordum. Son bir ay içerisinde azalan görüşmeler ve telefon konuşmaları sonrasında bir veda görüşmesi bile olmadan bitmişti. “Neden?” diye sorma gereği duymamıştım. Gözüken; artık insana artık değer verilmiyordu, değer biçiliyordu ve değerine göre de tüketiliyordu. Hissetmenin garantisi yoktu ve o artık aynı şekilde hissetmiyordu. Bunu daha önceki beraberliklerim bana öğretmişti. Mutlu olmak için 'daima hatırlanacaklar' listesinin en üstündeki yerini almıştı.

Uzun zamandır geçmişe ait bir olayı düşünmemiştim. Hatta her hatırladığımda beni üzen bir olay şimdi beni mutlu ediyordu. İçinde mutluluk olan bir olayın kötü bitmesinin o olayı kötü yapmadığını ilk kez mi düşünüyordum? Duyduğum ses beni gerçeklere geri döndürdü. Bu ses kapı sesiydi. Birisi kapıya eliyle vuruyordu. Çok şiddetli değildi. Nedense paniklemedim. Sanırım halen içimde hatırladığım mutluluktan bir parça kalmıştı. Elimdeki ajandayı başucuma koydum. Bir saattir yazmak için açtığım sayfanın ortasında bir çizgi, sağında eksi işareti altında 'ÖLÜM' ve solunda artı işareti altında boşluk vardı. Analizimin başarısız olmadığını sayfaya biraz uzaktan bakınca anladım.